

Arrest

nr. 147 498 van 9 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 17 december 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 20 december 2010.

Op 4 september 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 24 januari 2014 nr. 117 561 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 1 oktober 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.10.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Mijnheer verklaart een verblijfsmachtiging te wensen voor lange duur. Mijnheer weet dat de procedure via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post verloopt. Maar mijnheer stelt dat het voor hem bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk is om zich tot de bevoegde Belgische post te wenden. Mijnheer stelt dat er buitengewone omstandigheden zijn waardoor hij deze aanvraag niet anders dan in België zelf kan indienen.

Mijnheer verklaart tot de Ahmadiyya geloofsgemeenschap te behoren. Hij is ongehuwd en beschikt over een master in de economische wetenschappen. Ahmadiyya's zijn moslims maar worden als dusdanig niet algemeen aanvaard door de andere islamitische strekkingen. De vervolging van de Ahmadiyya's zou ingeschreven staan in het Pakistaans strafwetboek. Het geloof van de Ahmadiyya's wordt als blasfemie aanzien. Vandaar dat deze minderheid in Pakistan stelselmatig het slachtoffer is van sectair geweld waarbij moskeeën, woningen en zelfs begraafplaatsen worden aangevallen. De geloofsgemeenschap zou geen enkele steun krijgen van de overheid en dit in weerwil van de constitutioneel gewaarborgde godsdienstvrijheid. Islamitische groeperingen voeren ideologische, intimidatie- en geweldcampagnes tegen de Ahmadiyya. De intimidatiepraktijken zouden door de overheid oogluikend worden toegestaan. Volgens mijnheer zijn er rapporten die berichten over moordaanslagen op Ahmadiyya, geweldplegingen, aanvallen op moskeeën, vernieling van eigendommen, demonstraties tegen Ahmadiyya, boycotten van handelszaken, haatdragende propaganda, dreigbrieven en andere intimidatiepraktijken. De basismensenrechten van de Ahmadiyya worden hen ontzegd en zij staan bloot aan lukrake vervolging van de overheid en van andere moslims. De Ahmadiyya zijn volgens de verklaringen van mijnheer slachtoffer van extremistische groeperingen. Er worden fatwa's uitgesproken. Mijnheer vreest als behorende tot de Ahmadiyya-geloofsgemeenschap vervolging en dood. Familieleden van mijnheer zouden zijn ontvoerd, aangevallen en gedood.

Mijnheer verklaart het Belgisch grondgebied niet te kunnen verlaten omdat zijn paspoort en identiteitskaart vervallen zijn. Bij iedere formele aanvraag tot het afleveren van een paspoort of nationale identiteitskaart moet verklaard worden dat de aanvrager moslim is en gelooft dat Mohammed de enige en laatste profeet is. De aanvrager zou formeel moeten verklaren dat Mirza Ghulam Quadani een bedrieger is. Indien de aanvrager niet zou onderschrijven dat hij een soennitische moslim is, zou de afgifte van een paspoort of identiteitskaart worden geweigerd.

Mijnheer verblijft sedert 20.12.2010 ononderbroken in België. Hij beweert geïntegreerd te zijn. De kinderen van zijn zus lopen school. Hij zou de Nederlandse taal beheersen. Hij gedraagt zich goed en is nog nooit in contact gekomen met het gerechtelijk apparaat.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mijnheer de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Mijnheer heeft het grootste deel van zijn leven doorgebracht in Pakistan als lid van de Ahmadiyya-beweging en heeft er een master in de economische wetenschappen kunnen behalen. Het is dan ook ongeloofwaardig dat mijnheer geen beperkte termijn meer zou kunnen doorbrengen in Pakistan in afwachting van een beslissing via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen onderzocht deze problematiek. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen besliste dat betrokkene niet aannemelijk maakte dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er zijn Ahmadiyya die zich in een precare situatie kunnen bevinden, maar mijnheer toonde niet aan dat hij persoonlijk te maken kreeg met ernstige bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen verwijst naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van de schoonbroer van

betrokkene. De vervolgingsfeiten die werden aangehaald zijn dermate vaag en tegenstrijdig dat er geen geloof kan worden aan gehecht. Er werden vage, weinig aannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen afgelegd. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen - bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - schrijft: "Samenvattend wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag omdat uw verklaringen over de belangrijkste problemen bedrieglijk zijn waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de andere door u aangehaalde problemen wordt ondermijnd. Dit wordt tevens bevestigd door uw weinig overtuigende verklaringen en bewijzen over deze problemen". Verder schrijft het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen: "Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt ... blijkt dat het hier gaat om een uiterst lokaal conflict dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg".

Mijnheer stelt dat hij geen paspoort of identiteitskaart kan aanvragen omdat hij Ahmadiyya is. Indien de aanvrager geen soennitische moslim is, zou de afgifte van een paspoort of identiteitskaart worden geweigerd. Mijnheer geeft echter zelf toe dat hij wel degelijk over een paspoort en een identiteitskaart beschikt, maar dat beiden vervallen zijn. Mijnheer heeft dus als Ahmadiyya wel degelijk een paspoort en een identiteitskaart verkregen. De stelling dat hij noch een paspoort noch een identiteitskaart kan aanvragen, is dan ook ongeloofwaardig. In het document toegevoegd in de aanvullingen staat er een gedeelte in te vullen in geval de aanvrager moslim is waarbij onder meer dient verklaard te worden dat Mirza Ghulam Ahmad Qadiani een bedrieger is. Het lijkt er op dat dit gedeelte niet verplichtend is ("in geval de aanvrager moslim is" waarmee allicht soennitische moslim bedoeld wordt en niet Ahmadiyya moslim). Wat er ook van zij, mijnheer heeft zelf toegegeven dat hij over beide documenten - weliswaar inmiddels vervallen - beschikt. Betrokkene verklaart niet waarom hij geen nieuw paspoort of nieuwe identiteitskaart kan aanvragen, terwijl dat eertijds wel kon.

Dat mijnheer sinds december 2010 ononderbroken in België verblijft, dat hij 1 van de 3 landstalen beheerst en zich steeds goed heeft gedragen, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat mijnheer de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoord worden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Mijnheer kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Hij kan zich daarbij nog steeds laten bijstaan door zijn advocaat.

Voor het gezin van zijn zus, zijn schoonbroer en hun kinderen werd er reeds een weigeringsbeslissing genomen. Het schoolgaan van hun kinderen kan niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid. Het schoolgaan van de kinderen is enkel bedoeld om hun ontwikkeling tijdens de lopende procedure van hun ouders zo normaal als mogelijk te laten verlopen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielaanvraag en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Mijnheer kan voor zijn terugkeer kiezen voor vrijwillige terugkeerprogramma. Het vrijwillige terugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder papieren. Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden, in dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties - bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien mijnheer meer informatie wenst over vrijwillige terugkeer, kan hij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel.

Indien mijnheer geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, riskeert mijnheer een inreisverbod.

(...)

Op 4 februari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

(...)

REDE VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer toont niet aan dat hij over een geldig paspoort beschikt voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 7 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mijnheer heeft reeds eerder, enkele maanden geleden, een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten betekend namelijk op 27.09.2013. Door zijn beroep kon hij met een speciaal verblijfsdocument langer in het Rijk verblijven. Het beroep bij de Raad van State werd niet-toelaatbaar verklaard. Mijnheer krijgt ook de tijd om zich in te schrijven voor het vrijwillige terugkeerprogramma.

(...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter zitting doet de verwerende partij afstand van de exceptie opgeworpen in de nota, inzake de onontvankelijkheid *ratione temporis*.

2.2.1. De verwerende partij werpt in de nota ook nog volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid in zoverre de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt aangevochten (tweede bestreden beslissing).

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, voor zover dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van een aantal bepalingen (zie verder), doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.2.2. Ter zitting stelt verzoeker dat de schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd in de tekst van het middel, zodat de verwerende partij zich niet achter de gebonden bevoegdheid kan verschuilen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangevoerd in de middelen van het verzoekschrift, zodat deze repliek ter zitting feitelijke grondslag mist.

2.2.3. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoeker geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift worden geen hogere rechtsnormen aangevoerd.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“1e Ernstig Middel: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980

Overwegende dat vertoger op datum van 1 oktober 2014 een aanvraag indiende om te worden toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;5

Overwegende dat op datum van 4 februari 2015 de verwerende partij een beslissing neemt waarbij dit verzoek onontvankelijk werd verklaard;

Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

" (...)"

Overwegende dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk aangeeft dat de aanvraag dient te worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat vertoger niet kan aantonen dat het onmogelijk zo niet zeer moeilijk zou zijn om via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor een verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland een machtiging tot verblijf in te dienen in Pakistan, land waar hij als lid van de Ahmadiyya beweging het grootste deel van zijn leven heeft gewoond en een master in de economische wetenschappen heeft behaald, zodat het ongeloofwaardig zou zijn dat vertoger geen beperkte tijd meer zou kunnen doorbrengen in Pakistan in afwachting van een beslissing van de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post;

Overwegende dat zoals supra aangetoond vertoger zich heeft vluchteling verklaard in het Rijk op 20 december 2010 en dat zijn procedure eerst werd gesloten middels arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 januari 2014, zijnde 3 jaar en 1 maand na de aanvraag;

Overwegende dat tegen dit arrest cassatieberoep werd ingediend wat werd verworpen als zijnde niet toelaatbaar bij arrest van de Raad van State van 27 maart 2014;

Overwegende dat de verwerende partij stelt dat naar haar aanvoelen het ongeloofwaardig zou overkomen dat vertoger als lid van de Ahmadiyya beweging niet zomaar zou kunnen terugkeren naar Pakistan om van daar een aanvraag in te dienen strekkende tot verblijf voor meer dan drie maanden in België;

Overwegende dat het heel vreemd overkomt dat in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 de verwerende partij ten gronde gaat oordelen alvorens na te kijken of de aanvraag überhaupt ontvankelijk zou kunnen worden verklaard;

Dat inderdaad puur juridisch van zodra vertoger het Rijk zou verlaten na een weigering tot verblijf en bij het indienen van aan aanvraag conform artikel 9 van de wet van 15 december 1980 hij het risico loopt dat niet irreal is dat de verwerende partij zou beslissen dat de aanvraag eveneens zou moeten worden afgewezen wegens gebrek aan aangrijpingspunten met het Rijk;

Dat hier de verwerende partij de motieven op een hoopje gooit en het net ten gronde is dat vertoger opwerpt dat hij niet kan terugkeren naar Pakistan om van daaruit een aanvraag te doen om naar België te mogen komen om te worden toegelaten tot het verblijf voor een periode van meer dan drie maanden;

Overwegende dat in die zin vertoger heeft aangegeven dat hij zelfs geen paspoort of identiteitskaart kan aanvragen omdat hij Ahmadiyya is en de afgifte zou worden geweigerd indien hij niet formeel wil of kan onderschrijven dat Mirzam Ghulam Ahmad Qadiani een bedrieger zou zijn;

Overwegende dat in ieder geval de bestreden beslissing op pagina 2 paragraaf 4 bijzonder markant werd gemotiveerd daar waar de verwerende partij uitgaat van tal van veronderstellingen vertrekkende van 'het lijkt ongeloofwaardig ' tot 'het lijkt er op dat dit gedeelte niet verplichtend is ' en bovendien het woord 'moslim ' volgens de verwerende partij als 'allicht een soenitische moslim ' zou moeten worden gelezen ... ;

Overwegende dat in de interne strijdige motivering waarover infra meer in paragraaf 4 de verwerende partij zelf toegeeft dat volgens hen allicht een Ahmadiyya moslim geen echte, soenitische moslim zou zijn, derhalve ook niet verplicht kan worden het vak waarbij de leer van Mirzam Ghulam Ahmad Qadiani als frauduleus wordt afgedaan te ondertekenen ... ;

Overwegende dat manifest inhoudelijk deze beslissing botst daar waar het geen godsgeleerde behoeft om vast te stellen dat zelfs niet allicht de Pakistaanse overheid bedoelt dat iedere moslim een moslim is binnen het kader van de doctrine dat Mohamed de enige ware profeet is derhalve alle andere zogenaamde profeten bedriegers en hun aanhangers afvallige zogenaamde ketters ...;

Overwegende dat hier intern de ganse beslissing defect werd gemotiveerd;

Overwegende dat de bestreden beslissing ook moet worden getoetst aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat moet worden beoordeeld of de beslissing werd genomen naar de geest en naar de letter van de bepalingen van de wet waarover infra meer;

Overwegende dat de bestreden beslissing van 4 februari 2015 intern tegenstrijdig werd gemotiveerd daar waar de beslissing vertoger verwijt dat zijn verzoek moet worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat de middelen die worden aangehaald niet gegrond zouden zijn ...;

Overwegende dat de verwerende partij derhalve uiterst lapidair stelt dat het verzoek niet ontvankelijk moet worden verklaard in weerwil van het feit dat er voldaan is aan een belangrijke tijdsbepalingen van een schorsende asielprocedure waar vertoger ten minste 3 jaar in het Rijk is verbleven met zijn familie met schoolgaande kinderen en vervolgens opwerpt dat de problematiek van de Ahmadiyya geloofsgemeenschap in Pakistan slechts beperkt zou zijn tot het noorden van de grensstreek tussen Pakistan en Afghanistan;

Dat de problematiek van de Ahmadiyya geloofsgemeenschap in Pakistan in deze beslissing zelfs wordt in twijfel getrokken;

Overwegende dat thans stellen dat er geen sprake is van de buitengewone omstandigheden aangaande het schoolgaan van de kinderen van het gezin van de zus van vertoger gaat ook kort door de bocht daar waar de kinderen schoolplichtig zijn en indien zij geen onderwijs zouden genieten de verwerende partij gewoon zou verwijten dat zij zich niet integreren en derhalve in dezelfde zin het verzoek maar moet worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk, nu wordt er gesteld dat het schoolgaan van de kinderen enkel bedoeld zou zijn om hun ontwikkeling tijdens de lopende procedure van hun ouders zo normaal mogelijk te laten verlopen;

Overwegende dat deze verklaringen niet toekomen aan de minister of zijn gemachtigde in de ontvankelijkheidsfase maar een oordeel ten gronde inhouden zodat het verzoek om machtiging tot verblijf van 1 oktober 2014 ten onrechte werd afgewezen als zijnde niet ontvankelijk;

Dat deze beslissing werd genomen in strijd met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 maar ten minste ook in strijd met het vertrouwensbeginsel;

Overwegende dat vertoger wil laten gelden dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9bis wanneer het verzoek niet ontvankelijk wordt verklaard louter op grond van het feit dat de verwerende partij stelt dat ten gronde vertoger maar moet terugkeren naar zijn vaderland om aldaar een aanvraag in te dienen en dat in afwijking van de algemeen gehanteerde juridische praktijk om over te gaan tot regularisatie indien daar wordt om verzocht na verloop van een termijn van minstens 3 jaar wanneer vertoger zich bevindt in een schorsende procedure en vervolgens alle opmerkingen van vertoger maar op een hoopje worden gegooid stellende dat er van buitengewone omstandigheden geen sprake kan zijn totaal voorbijgaat aan het feit dat dit een appreciatie uitmaakt die de minister niet toekomt in de ontvankelijkheidsfase maar wel aangaande de grond van het regularisatieverzoek;

Overwegende dat door de verwerende partij ten onrechte de criteria voor de ontvankelijkheid worden verward met de criteria voor de grond van het regularisatieverzoek;

Overwegende dat onbetwistbaar de verwerende partij in haar motivering stelt dat er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 omdat de loutere en discretionaire appreciatie van de verwerende partij niet uitzonderlijk zouden zijn;

Overwegende dat evenwel de verwerende partij weliswaar een ruime appreciatiemogelijkheid heeft maar dat deze niet zover gaat dat op willekeurige wijze alle middelen maar moeten worden verworpen;

Dat een dergelijke redenering gewoon artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 volstrekt dode letter maakt wat niet de bedoeling was van de wetgever;

Overwegende dat juridisch de motivering van de verwerende partij volstrekt ingaat in de bepalingen van artikel 9bis daar waar gewoon de appreciatie ten gronde wordt gegeven van het begrip uitzonderlijke omstandigheden zonder dit in te vullen louter stellende dat wat vertoger ook moge beweren er geen sprake kan zijn van een uitzonderlijke omstandigheid die de aanvraag tot verblijf in het Rijk zou verantwoorden of dat, indien de uitzonderlijke omstandigheid er al zou zijn, deze louter te wijten is aan het gedrag van vertoger en dat hij maar moet terugkeren naar Pakistan om van daar een aanvraag te doen overeenkomstig artikel 9 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat het niet toekomt aan de verwerende partij om een beoordeling te maken in de ontvankelijkheidsfase aangaande het al dan niet uitzonderlijke karakter;

Dat bovendien het in dezelfde zin vaststaat dat vertoger reeds ononderbroken verblijft in het Rijk sedert jaren ten minste vanaf de asielaanvraag op datum van 20 december 2010 tot op het ogenblik van het verlenen van uitstel van vertrek tot uiterlijk 12 februari 2015, zegge meer dan 4 jaar en 2 maanden;

Dat in dezelfde zin het verblijf van vertoger onverstoorde was tot op het moment van het indienen van het regularisatieverzoek op 1 oktober 2014 en hem eerst een beslissing houdende weigering verblijf met bevel het grondgebied te verlaten wordt ter hand gesteld op datum van 12 februari 2015, en dan nog zonder inreisverbod wel met de duidelijke waarschuwing dat indien er nu niet wordt gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten er wel eens een inreisverbod zou kunnen volgen;

Dat het één en het ander niet nuttig kan worden betwist;

Overwegende dat het regularisatieverzoek zoals ingediend door vertoger op datum van 1 oktober 2014 ruim werd gemotiveerd;

Dat de verwerende partij dan ook heeft nagelaten naar genoegen van recht te antwoorden op de middelen van vertoger zodat dient te worden besloten tot een schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 alsook schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarover infra meer;

Overwegende dat een motivering die bovendien ingaat tegen de algemeen gehanteerde juridische praktijk waarbij algemeen wordt aangenomen dat voor een gezin met schoolgaande kinderen een doorlooptijd binnen de schorsende procedure van 4 jaar kan worden beschouwd als zijnde onredelijk lang een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel wanneer vertoger in hun individuele beslissing anders worden beoordeeld dan de vaste juridische praktijk van de verwerende partij;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;

Het eerste middel is ernstig;

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“1ste middel: schendig artikel 9bis van de Vw

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat derhalve geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in

staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 2 oktober 2014, die verzoeker heeft ingediend samen met zijn zus en haar man, haalde verzoeker volgende elementen aan. In de aanvraag wordt niet aangeduid welke elementen tot de ontvankelijkheid en welke elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

- de problemen van verzoeker zijn terug te brengen tot het feit dat hij behoort tot de Ahmadiyya geloofsgemeenschap, die in Pakistan vervolgd wordt. Verzoeker geeft hierover een theoretische uitleg en verduidelijkt dat zijn familie en hijzelf het slachtoffer zijn van aanvallen en vervolging. Om deze reden wil verzoeker onder geen enkel beding terugkeren naar Pakistan;
- verzoeker beschikt over een Pakistaans paspoort en identiteitskaart maar deze zijn vervallen waardoor hij, om te kunnen reizen, een nieuwe aanvraag moet indienen. Echter, bij iedere formele aanvraag tot het afleveren van een paspoort of nationale identiteitskaart moet verzoeker verklaren, in strijd met zijn geloof, dat hij Moslim is, dat hij gelooft dat Mohammed de enige en laatste profeet is en dat Mirza Ghulam Ahmad Quadiani, de profeet die volgens de Ahmadiya's volgt op Mohamed en die volgens hen de heiland is, een bedrieger is. Ook wordt aan al wie de Pakistaanse nationaliteit heeft en niet onderschrijft dat hij een Soenitische Moslim is, de afgifte van een paspoort of een identiteitskaart geweigerd;
- verzoeker wijst erop dat hij sinds december 2010 ononderbroken in het Rijk verblijft, dat hij geïntegreerd is, dat hij het Nederlands beheerst, dat hij nog nooit contact gehad heeft met het gerecht, dat hij nog niet het voorwerp heeft uitgemaakt van enige verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.2. Verzoeker voert in het eerste middel aan dat de verwerende partij, door te stellen dat het ongeloofwaardig overkomt dat verzoeker niet kan terugkeren naar Pakistan om van daaruit de aanvraag in te dienen, ten gronde oordeelt terwijl het de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag betreft. Puur juridisch, bij het indienen van een aanvraag in het buitenland, loopt verzoeker het risico dat de verwerende partij zou beslissen dat de aanvraag moet worden afgewezen wegens een gebrek aan aanknopingspunten met België. Volgens verzoeker gooit de verwerende partij de motieven op een hoopje, verzoeker voerde precies ten gronde aan dat hij niet kan terugkeren naar Pakistan om van daaruit de aanvraag te doen. In die zin heeft verzoeker aangegeven dat hij zelfs geen paspoort of identiteitskaart kan aanvragen. Verzoeker gaat vervolgens in op het motief inzake het al dan niet kunnen aanvragen van een paspoort en identiteitskaart en meent dat dit motief intern tegenstrijdig is. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing nog een tegenstrijdige motivering bevat met name waar de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard terwijl de beslissing de aangevoerde elementen door verzoeker ongegrond verklaart. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met de duur van zijn asielpprocedure en stelt dat aan de voorwaarde van tijdsduur voldaan is. Verzoeker stelt dat de problematiek van de Ahmadiyya geloofsgemeenschap in twijfel wordt getrokken. Verzoeker stelt dat het motief inzake het naar school gaan van de kinderen van zijn zus te kort door de bocht is, de kinderen zijn immers schoolplichtig. Verzoeker meent dat dit handelt over de gegrondheid van zijn aanvraag en dat het nog niet toekomt aan de verwerende partij om hierover te oordelen aangezien de bestreden beslissing handelt over de ontvankelijkheid.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet waar de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard louter op grond van het feit dat verzoeker maar moet terugkeren naar zijn land van herkomst om van daar de aanvraag in te dienen. Verzoeker stelt dat dit niet strookt met de praktijk om over te gaan tot regularisatie wanneer een aanvrager een asielpprocedure heeft doorlopen die minstens drie jaar geduurd heeft. Dit houdt een schending in van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker herhaalt dat de verwerende partij alles op een hoopje gooit wanneer zij stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn terwijl dit een appreciatie is die moet gebeuren in het onderzoek ten gronde. Verzoeker stelt dat de criteria voor ontvankelijkheid worden verward met de criteria voor gegrondheid. De motieven van de bestreden beslissing zijn willekeurig. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet is geschonden omdat de appreciatie van het begrip 'uitzonderlijke omstandigheden' ten gronde wordt gegeven, zonder dit in te vullen. De verwerende partij meent dat er geen uitzonderlijke

omstandigheden zijn, wat verzoeker ook moge beweren. En als er al een uitzonderlijke omstandigheid zou zijn, dan is deze te wijten aan het gedrag van verzoeker. Verzoeker meent dat het niet toekomt aan de verwerende partij *“om een beoordeling te maken in de ontvankelijkheidsfase aangaande het al dan niet uitzonderlijke karakter”*. Verzoeker herhaalt dat hij meer dan vier jaar en twee maanden ononderbroken in het Rijk verblijft en dat hij nooit een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen. De motieven van de bestreden beslissing gaan in tegen de praktijk dat iemand die aan deze voorwaarden voldoet, zeker een gezin met schoolgaande kinderen, geregulariseerd wordt.

3.1.3.3. Vooreerst dient te worden herhaald en verduidelijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de elementen inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag, die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden waarom men de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen, en inzake de gegrondheid van de aanvraag, met name of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen tot verblijf. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker meent dat de verwerende partij, door te stellen dat het ongeloofwaardig overkomt dat verzoeker niet kan terugkeren naar Pakistan om van daaruit de aanvraag in te dienen, ten gronde oordeelt en dat hij meent dat het niet aan de verwerende partij toekomt *“om een beoordeling te maken in de ontvankelijkheidsfase aangaande het al dan niet uitzonderlijke karakter”* van de aangevoerde elementen. Verzoeker gaat hiermee echter volledig voorbij aan de duidelijke bewoordingen van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. *In casu* betreft de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag, zodat de gemachtigde zich nog niet diende uit te spreken over de elementen inzake de gegrondheid van de aanvraag. Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hijzelf geen onderscheid heeft gemaakt tussen elementen van ontvankelijkheid (die hem verhinderen om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen) en de elementen van gegrondheid (of er redenen zijn om hem te machtigen tot verblijf). Bijgevolg kwam het aan de verwerende partij toe om de elementen die betrekking konden hebben op de ontvankelijkheid, uit de aanvraag te lichten en te bespreken. Dit is *in casu* gebeurd.

Het eerste motief van de bestreden beslissing betreft de reden waarom de verwerende partij meent dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, in zijn land van herkomst.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij stelt absoluut niet terug te willen keren naar Pakistan omdat hij een Ahmadiyya is en Ahmadiyya's vervolgd worden in Pakistan. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk en het steunt niet op een foutieve feitenvinding, om dit element van de aanvraag te beschouwen als een element van de ontvankelijkheid, met name een door verzoeker aangevoerde reden waarom hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst om van daar uit de aanvraag in te dienen. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat dit een tegenstrijdige motivering uitmaakt.

In de bestreden beslissing wordt over dit element, dat terecht beschouwd wordt als een door verzoeker aangevoerde buitengewone omstandigheid, overwogen dat hij het grootste deel van zijn leven wel in Pakistan heeft kunnen doorbrengen, dat hij er heeft kunnen studeren en een masterdiploma behalen, en dat ook het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), heeft geoordeeld dat het feit dat verzoeker Ahmadiyya is niet meebrengt dat hij persoonlijk een vrees voor vervolging had en dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Daardoor oordeelt de verwerende partij dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker geen beperkte termijn meer zou kunnen doorbrengen in Pakistan in afwachting van een beslissing van de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen van deze argumenten (dat hij gedurende lange tijd heeft kunnen leven in Pakistan, dat hij er heeft kunnen studeren, dat de bevoegde asielinstantie geen geloof hecht aan zijn vrees voor vervolging) betwist. Door louter te stellen dat de verwerende partij de ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag door elkaar haalt, *quod non in casu*, toont hij niet aan dat dit motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een verkeerde feitenvinding.

Waar verzoeker in dit verband nog stelt dat de problematiek van de Ahmadiyya in twijfel wordt getrokken, wordt opgemerkt dat hij geen enkele kritiek uit op het motief dat verwijst naar zijn asielpcedure en de daar genomen weigeringsbeslissing. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing hoofdzakelijk naar het oordeel van de bevoegde asielinstantie wat betreft de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, die hij herhaalde in zijn aanvraag. Het is niet kennelijk onredelijk en *in casu* steunt het niet op een foutieve feitenvinding om, wat de aangevoerde vrees voor vervolging betreft, te verwijzen naar het onderzoek dat de bevoegde asielinstantie in dit verband reeds heeft gevoerd. Het beroep daartegen werd niet ingewilligd door de Raad. Verzoeker toont niet aan dat hij andere argumenten heeft aangebracht dan deze die reeds werden onderzocht in het kader van zijn asielaanvraag.

3.1.3.4. Waar verzoeker stelt dat het onmogelijk is voor hem als Ahmadiyya een nieuw paspoort of nieuwe identiteitskaart aan te vragen, omdat hij daarbij zijn Ahmadiyya-geloof zou moeten afzweren, en dat de motieven hierover in de bestreden beslissing intern tegenstrijdig zijn wat betreft het mogelijk onderscheid tussen verschillende soorten Moslims, dient te worden opgemerkt dat verzoeker het doorslaggevende motief in dit verband ongemoeid laat, met name dat hij zelf aangeeft dat hij vroeger wel degelijk een paspoort en identiteitskaart heeft verkregen, zodat het ongeloofwaardig is te stellen dat hij deze documenten niet kan aanvragen en dat hij zelf geen verklaring geeft waarom hij dit nu niet zou kunnen, terwijl hij dit eertijds wel kon.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in het bezit is van een vervallen paspoort en identiteitsdocument, waardoor blijkt dat hij deze documenten in het verleden wel heeft kunnen aanvragen. Het motief steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding. Daarnaast is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker geen paspoort en identiteitskaart zou kunnen aanvragen, terwijl hij dat in het verleden wel kon, en dat verzoeker geen verklaring geeft waarom dit vroeger wel kon en dit nu niet zou kunnen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

3.1.3.5. Waar verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden omdat hij een lange asielpcedure heeft doorlopen, deel uitmaakt van het gezin van zijn zus waar er minderjarige schoolgaande kinderen zijn en op het ogenblik van de aanvraag nog nooit een bevel om het grondgebied had ontvangen, lijkt hij aan te geven dat hij voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Er moet worden opgemerkt dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op deze vernietigde instructie. Ook de schending van het vertrouwensbeginsel kan in dit verband niet worden aangenomen. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Zelfs al zou tijdelijk een praktijk *contra legem* zijn toegepast, dan nog kan verzoeker daar geen rechten uit putten.

Waar verzoeker het motief bekritiseert dat betrekking heeft op het naar school gaan van de kinderen van zijn zus, dient te worden vastgesteld dat dit motief wel degelijk ontwikkeld werd in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er wordt immers gesteld dat het schoolgaan van deze kinderen "*niet ingeroepen (kan) worden als buitengewone omstandigheid. Het schoolgaan van de kinderen is enkel bedoeld om hun ontwikkeling tijdens de lopende procedure van hun ouders zo normaal mogelijk te laten verlopen*". Dat de kinderen schoolplichtig zijn, doet geen afbreuk aan dit motief.

In de bestreden beslissing wordt tevens overwogen dat de elementen van integratie, zoals de duur van zijn verblijf, zijn kennis van één van de landstalen, zijn goed gedrag, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Er wordt hieraan toegevoegd dat de elementen van integratie niet aantonen dat verzoeker de aanvraag niet in zijn land van herkomst zou kunnen indienen: een goede integratie in België vormt immers geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer en kan ook niet verantwoord worden waarom de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend. Verzoeker laat dit motief ongemoeid.

Waar verzoeker stelt dat hij het risico loopt dat, bij een aanvraag in het buitenland, de elementen van integratie niet zullen aanvaard worden, dient te worden opgemerkt dat dit een hypothese betreft maar dat het vaststaat dat hij deze elementen wel zal kunnen voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post en dat hij zich daarbij nog steeds kan laten bijstaan door een advocaat, zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“2e Ernstig Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 alsook het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het Redelijkheid- en het Zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering in het bijzonder

Overwegende dat de beslissing waarbij de verwerende partij komt tot de afwijzing van het regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 als zijnde niet ontvankelijk werd genomen in strijd met de bepalingen van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 alsook de gehanteerde juridische praktijk binnen de al ruime appreciatievrijheid van de verwerende partij;

Dat de verwerende partij al dan niet opzettelijk een kringredenering organiseert waarbij vertoger, steeds in de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken, nooit op een nuttige wijze een regularisatieverzoek konden indienen;

Dat uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij noch min noch meer een conclusie neemt ten gronde om vervolgens in de ontvankelijkheidsfase reeds een beoordeling te geven aangaande wat zij al dan niet omschrijft als zijnde een uitzonderlijke omstandigheid stellende dat de problematiek van de Ahmadiyya geloofsgemeenschap in Pakistan zelve in vraag moet worden gesteld, immers vertoger zou geen paspoort of identiteitskaart kunnen afhalen, indien er zich een probleem zou voordoen met de Ahmadiyya gemeenschap in Pakistan en indien er al sprake zou zijn van een probleem is deze beperkt zijn tot de grensstreek tussen Pakistan en Afghanistan, bovendien zou vertoger maar moeten kunnen aantonen dat hij persoonlijk het slachtoffer zou zijn van vervolging in Pakistan wat een absoluut onmogelijke opgave is daar waar vertoger in de algemeenheid kan aanwijzen dat de ganse Ahmadiyya geloofsgemeenschap wordt beschouwd als zijnde ketters en wordt verketterd, bovendien de ganse bevolking wordt aangezet om noch min noch meer de geloofsgemeenschap te vernietigen;

Dat de verklaring op de aanvraag voor een paspoort of identiteitskaart niet anders kan worden gelezen daar waar iedere overtuigde moslim dient te verklaren dat Mohamed de enige profeet is en alle andere in het bijzonder de Ahmadiyya geloofsgemeenschap ketters zouden zijn;

Dat het bijzonder zwak en intellectueel oneerlijk is wanneer de verwerende partij opwerpt dat het misschien wel eens zo zou kunnen zijn dat deze paragraaf die zou moeten worden ingevuld beperkt is tot soennitische moslims en andere deze niet zouden moeten invullen wat op zich al een tegenstrijdige motivering inhoudt want dit zou inhouden dat er een ongelijke berechtiging zou bestaan tussen soennitische moslims en andere moslims in Pakistan ... ;

Dat vertoger hier aangeeft en dit derhalve wordt onderschreven door de verwerende partij dat zijn geloofsgemeenschap niet wordt beschouwd als een moslimgemeenschap en derhalve ketters zouden zijn;

Overwegende dat in ieder geval de beslissing die ten gronde een standpunt inneemt in de ontvankelijkheidsfase bovendien vooruitloopt op de zaak;

Dat de beslissing werd genomen met het vertrouwensbeginsel daar waar in toepassing van de vernietigde instructie waarvan de minister heeft aangegeven deze te zullen blijven volgen en waarbij als criterium wordt gehanteerd voor ontvankelijkheid van een regularisatieverzoek conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 de doorlooptijd van meer dan 3 jaar schorsende procedure voor gezinnen met kinderen, bovendien nog verstrengd door toepassing van de juridische praktijk sedert 2012 waarbij het gaat over schoolgaande kinderen tussen 6 en 18 jaar een schending inhoudt van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder de vertrouwensleer, indien in dit unieke geval de verwerende partij nog strengere criteria wenst te hanteren in de ontvankelijkheidsfase;

Dat bovendien het regularisatieverzoek zeer minutieus een opsomming heeft van middelen;

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden allemaal maar op een hoopje worden gegooid en afgedaan als zijnde irrelevant of onbelangrijk zodat het verzoek moet worden verworpen als zijnde niet ontvankelijk;

Overwegende dat het negeren van de minutieus opgesomde middelen van vertoger in zijn inleidend verzoekschrift worden genegeerd zodat dient te worden besloten tot een schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in het algemeen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 in het bijzonder;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en moet worden vernietigd;

Overwegende dat zoals supra werd aangetoond de motivering in feite en in rechte dient te worden beschouwd als zijnde niet draagkrachtig derhalve als zijnde niet bestaande in feite noch in rechte wat een inbreuk betekent op de verplichting tot uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken in het algemeen en met artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 in het bijzonder maar bovendien in strijd is met het algemeen beginsel van de verplichting tot de inhoudelijke afdoende motivering;

Dat zoals supra aangegeven de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze inbreuk op de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert met vernietiging van de genomen administratieve beslissing;

Dat vertoger dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat minstens de verwerende partij heeft gehandeld in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid;"

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"2de middel

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Verzoeker beweert dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoeker gaat er in eerste plaats aan voorbij dat dit een ongegrondheidsbeslissing is. De kritiek met betrekking tot de buitengewone omstandigheden is dan ook niet relevant

Verzoeker gaat er daarnaast met deze kritiek aan voorbij dat wel degelijk rekening werd gehouden met heel wat aangehaalde elementen in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende overwogen :

(...)

Verzoeker laat na aan te geven waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, dan wel kennelijk onredelijk.

Verzoeker maakt de schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen bijgevolg geenszins aannemelijk.

Zijn middelen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Voor zover ontvankelijk, zijn ze dan ook ongegrond."

3.2.3.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen betreft, evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.3.2. Verzoeker herhaalt in het tweede middel zijn kritiek van het eerste middel, met name dat in de bestreden beslissing de ontvankelijkheid verward wordt met de gegrondheid, dat de verwerende partij niet ernstig antwoordt wat betreft de moeilijkheden voor een Ahmadiyya om een nieuw paspoort en identiteitskaart aan te vragen, dat zijn vrees voor vervolging als Ahmadiyya geminimaliseerd wordt, dat er inzake de vernietigde instructie een schending is van het vertrouwensbeginsel.

In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van het eerste middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET